

Arrest

nr. 149 433 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 19 augustus 2013.

1.3. Op 8 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 118 522 van 6 februari 2014.

1.4. Verzoekster werd opnieuw gehoord op 28 november 2014. Op 19 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing werd op 23 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Nablus, maar te zijn opgegroeid in het stadje Qabatiya in de provincie Hebron. Uw vader is oorspronkelijk afkomstig van Jenin. In 2005 ving u aan met uw studies financiële en bankwetenschappen aan de Amerikaanse universiteit van Hebron. U moest evenwel tijdens uw tweede jaar uw studies staken omwille van financiële problemen. U probeerde werk te vinden, evenwel zonder succes. Uw ouderlijke woonst werd verschillende malen binnen gevallen door het Israëlijsche leger. Zij zouden op zoek zijn naar uw broer M.(...). U zou van het Israëlijsche leger hebben vernomen dat hij zich zou hebben aangesloten bij de Islamitische Jihad beweging. Tijdens de laatste inval van de Israëli's werd u bedreigd. Ze dreigden u gevangen te houden tot dat uw broer zich bij hen zou gaan melden, waarop ze weer vertrokken. U besloot niet langer in de ouderlijke woonst te blijven en dook onder bij uw zus in Jenin. Na uw vertrek viel het Israëlijsche leger nogmaals binnen waarop u besloot het land te verlaten. U wendde zich tot de Palestijnse autoriteit teneinde een medisch dossier voor u op te maken waardoor u met uw eigen paspoort zonder problemen het land zou kunnen verlaten. In september 2011 verliet u de Westelijke Jordaanoever. U reisde via de King Husseinbrug naar Jordanië. Aldaar verbleef u nog enkele dagen om uiteindelijk met uw eigen paspoort en een visum door te reizen naar Turkije. Enkele dagen na uw vertrek, vernam u dat ook uw ouders de Westelijke Jordaanoever zouden hebben verlaten. U zag uw familie terug in Istanbul. Daar jullie niet genoeg geld hadden, reisde u in eerste instantie alleen verder naar België. U kwam in België aan op 12 november 2011 en wendde zich op 15 november 2011 tot de Belgische autoriteiten teneinde kenbaar te maken nood te hebben aan internationale bescherming.

Na uw vertrek uit Turkije zou uw vader hebben vernomen dat het Israëlijsche leger nogmaals de woning was binnengevallen waarop ook hij de beslissing nam om met heel de familie naar Europa te reizen. Op een voor u onbekende datum vertrokken ze uit Turkije naar Noorwegen alwaar ze bij de Noorse autoriteiten asiel zouden hebben aangevraagd.

U werd een eerste gehoor gehoord op 19 augustus 2013 in het bijzijn van uw advocaat mter. R. Beckers loco mter. K. Termovia,. Op 9 oktober 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 februari 2014. Op 28 november 2014 werd u voor een tweede keer gehoord door het CGVS.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw originele Palestijnse identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Palestijnse West-Bank verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over het politieke profiel van uw broer M.(...). Zo stelt u in eerste instantie niet op de hoogte te zijn van de politieke activiteiten van uw broer. Van Israëlijsche officieren die jullie huis binnen vielen zouden u en uw familie hebben vernomen dat hij banden zou hebben met de Islamitische Jihad groepering. U gaf aan dat uw broer niemand in de familie iets verteld zou hebben over zijn politieke activiteiten (CGVS I, p. 7). Verderop tijdens het gehoor verklaarde u evenwel dat uw broer M.(...) met uw vader zou hebben gesproken en dat hij aan hem zou hebben uitgelegd dat hij reeds sedert zijn 17 jaar actief zou zijn voor de Islamitische Jihad. Deze verklaringen zijn toch als weinig verenigbaar te kwalificeren. Volledigheidshalve dient te worden bemerkt dat u in de vragenlijst die werd ingevuld door op de Dienst Vreemdelingenzaken, bovendien wist aan te geven dat de Israëli's uw broer er van verdachten, mensen te ronselen en op te leiden om tegen Israël te vechten (zie vragenlijst DVZ, p. 3). U stelde tijdens het gehoor evenwel nadrukkelijk enkel te weten dat men uw broer verdacht banden te hebben met de Islamitische Jihad. U met deze informatie geconfronteerd stelt u van niets te weten. Ook uw verklaringen in dit verband zijn als weinig consistent te kwalificeren.

Opmerkelijk is eveneens dat u geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om u op enige manier te verdiepen in de organisatie waarbij uw broer zich zou hebben aangesloten en die maakte dat u en uw hele familie de Westelijke Jordaanoever heeft moeten verlaten. Zo weet u niet wie haar leider is, kan u niets vertellen over haar ideologie, weet u niet of deze beweging een factor van betekenis is op de Westelijke Jordaanoever en heeft u geen idee welke de laatste wapenfeiten van de beweging zijn (CGVS I, p. 8). U met deze bedenking geconfronteerd stelt dat u geen vrees heeft vanwege de

Islamitische Jihad, maar vanwege de Israëlische autoriteiten (CGVS I, p. 8). Gezien zowel u als ook de rest van de familie de ingrijpende beslissing heeft moeten nemen de Westelijke Jordaanoever te verlaten net ten gevolge van het activisme van uw broer, mag uw onwetendheid in casu toch als frappant worden beschouwd. De door u aan de dag gelegde onwetendheid is dan ook een negatieve indicatie voor waarachtigheid van uw verklaringen ter zake.

Niet alleen overtuigen uw verklaringen over het profiel van uw broer niet, evenmin maakt u aannemelijk dat hij effectief door de Israëlische leger zou worden gezocht. Zo verklaarde u dat er een beslissing zou zijn genomen om uw broer ter dood te veroordelen. U gevraagd deze beslissing nader toe te lichten, stelt u dat het Israëlische leger de bevoegdheid heeft om doodsvonnissen uit te spreken. U gevraagd hoe u hiervan kennis heeft genomen verwijst u naar de invallen in de ouderlijke woonst, dreigbrieven en dreigementen (CGVS I, p. 5-6). U legt hiertoe evenwel geen concreet begin van bewijs voor. Uw uitleg in dit verband overtuigt dan ook niet. Volledigheidshalve dient in dit verband nog te worden bemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, liet optekenen dat uw broer door het Israëlische leger zou zijn gearresteerd, maar dat hij in vrijheid werd gesteld, waarop hij verder zou zijn gegaan met zijn activiteiten (vragenlijst DVZ, p. 3). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u evenwel dat uw broer nooit zou zijn gearresteerd. U met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband geconfronteerd, stelt nooit te hebben verklaard dat uw broer zou zijn gearresteerd. Deze uitleg overtuigt niet daar de inhoud van de vragenlijst u nogmaals werd voorgelezen en door u werd bevestigd en u evenmin opmerkingen hieromtrent wenste te maken bij aanvang van het gehoor (CGVS I, p. 2).

Ook zijn uw verklaringen aangaande de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen uw familie en het Israëlische leger eerder vaag en weinig consistent te noemen. U gevraagd wanneer uw ouderlijke woonst voor het eerst werd binnengevallen door het Israëlische leger, stelt u dit niet te weten noch kan u aangeven wanneer u voor het eerst van het Israëlische leger zou hebben vernomen dat men op zoek was naar uw broer omwille van zijn betrokkenheid bij de Islamitische Jihad (CGVS I, p. 11, 13). Evenmin kan u aangeven hoe vaak het Israëlische leger uw ouderlijke woonst zou zijn binnengevallen (CGVS I, p. 11). Verder kan u geen concrete datum geven van de dag dat de inval plaatsvond waarbij u bedreigd werd om als pasmunt te dienen voor uw broer (CGVS I, p. 12). U komt niet verder dan te stellen dat dit ergens drie maanden voor uw vertrek moet zijn geweest. Gezien u besloot om naar aanleiding van deze inval het ouderlijke huis te verlaten, mag uw onwetendheid in dit verband eveneens opmerkelijk worden genoemd. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat in verband met de dreigbrieven die door het Israëlische leger aan uw familie zouden zijn overgemaakt, u evenmin enig begin van bewijs kan voorleggen (CGVS I, p. 12).

Op basis van voorafgaande maakt u niet aannemelijk dat uw broer door de Israëlische autoriteiten zouden worden gezocht. Bezwaarlijk kan dan ook besloten worden dat er in uw hoofde omwille van uw broer sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Israëlische leger. Dit blijkt overigens ook uit het gegeven dat u met uw eigen Palestijnse paspoort de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen verlaten. U verklaarde in dit verband dat u zich tot de Palestijnse autoriteit zou hebben gewend om een zogenaamd medisch dossier op te stellen waardoor u de toestemming zou hebben gekregen van de Israëlisch om naar het buitenland te gaan. U weet evenwel niet wat er in dit medisch rapport zou hebben gestaan, noch kan u een begin van bewijs van het bestaan van dit rapport voor leggen (CGVS I, p. 15). Uw uitleg in dit verband overtuigt niet waardoor uw officiële uitreis uit de Westelijke Jordaanoever dan ook kan worden beschouwd als een ernstige contra-indicatie voor de door u vooropgestelde vrees vanwege de Israëlische autoriteit.

Voor wat betreft de problemen die uw broer zou hebben gehad, dient nog te worden opgemerkt dat u na uw vertrek heeft nagelaten een inspanning te leveren om te achterhalen wat er met uw broer gebeurd zou kunnen zijn. U stelt dat er geen manier is om aan informatie te geraken maar ook dat deze informatie van geen belang is daar u thans veilig bent. U gevraagd welke pogingen u heeft genomen, te meer u beaamde dat als uw broer in Israëlische handen zou zijn gevallen er voor u geen problemen meer zouden zijn, stelt u dat u geen pogingen heeft ondernomen en dat u thans veilig bent (CGVS I, p. 15). Uw handelen in dit verband is niet alleen weinig doorleefd maar ondermijnt eveneens de door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u niet naar de Westelijke Jordaanoever terugkeren, daar er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Evenmin overtuigt u bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever enig risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48 §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 1980.

Zo maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever niet zou kunnen terugvallen op een familiaal netwerk. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat enkel uw zus nog in de Westelijke Jordaanoever woonachtig zou zijn, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Jenin. Uw ouders en uw broers zouden naar Turkije zijn gereisd enkele dagen na uw vertrek uit de Westelijke

Jordaanover. Nadat u Turkije had verlaten zou uw familie eveneens de beslissing hebben genomen om door te reizen naar Europa, meer bepaald naar Noorwegen (CGVS I, P. 3- 4). Teneinde zicht te kunnen krijgen op uw familiale situatie in de Westelijke Jordaanover, werd u voorafgaandelijk aan uw gehoor meer bepaald op 22 september 2014 gevraagd, alle mogelijke informatie mee te nemen aangaande de asielpcedure van uw familie in Noorwegen. Tijdens het gehoor op 28 november 2014 werd u gevraagd deze documenten voor te leggen. U stelde evenwel voorop dat de asielaanvraag van uw familie in Noorwegen zou zijn geweigerd, dat ze uit Noorwegen zouden zijn gerepatrieerd naar Jordanië en dientengevolge geen documenten hebben meegenomen (CGVS II, p. 2). Dat uw familie over geen enkel document aangaande hun verblijf in Noorwegen zou beschikken is echter weinig geloofwaardig te noemen. Bovendien stelt u tijdens het tweede gehoor plotseling dat uw vader niet naar Noorwegen zou zijn gereisd, doch al die tijd in Turkije zou hebben verbleven. Deze aanpassing in uw verklaringen is opmerkelijk te noemen (CGVS II, p. 3).

Daar u heeft nagelaten enig document voor te leggen aangaande het verblijf van uw moeder en twee broers in Noorwegen, werd u gevraagd om aan uw moeder als ook aan uw meerderjarige broer O.(...), toestemming te vragen opdat het CGVS navraag zou kunnen doen bij de Noorse asielinstanties naar de asielaanvragen die aldaar zouden zijn ingediend. U werd gevraagd om tegen 5 december 2014, deze toestemming aan het CGVS te bezorgen. Thans is het CGVS evenwel nog steeds niet in het bezit van deze toestemming, waardoor u het voor het CGVS onmogelijk maakt om onderzoek te doen naar het verblijf van uw familie in Noorwegen alsook naar hun asielpcedures.

Daar u vooropstelt dat uw vader momenteel nog in Turkije en uw moeder en broers in Jordanië zouden verblijven, werd u gevraagd om een integrale kopie over te maken van hun paspoorten, teneinde zicht te krijgen op hun actuele verblijfsplaats. U werd gevraagd ook deze documenten tegen 5 december 2014 te bezorgen aan het CGVS, maar bleef ook wat betreft dit verzoek, ondanks uw engagement en zonder enige uitleg, in gebreke. U werd tijdens het gehoor meermaals gewezen op uw medewerkingsplicht. Door het CGVS geen enkel van de gevraagde documenten over te maken, verzaakt u manifest aan deze verplichting. Middels uw houding maakt u duidelijk bewust geen zicht te willen bieden op de actuele verblijfplaatsen van uw familie en maakt u het daarenboven voor het CGVS onmogelijk hier onderzoek naar te voeren. Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw familie thans niet meer op de Westelijke Jordaanover wonen.

Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat uw ouders en broers niet meer op de Westelijk Jordaanover woonachtig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele overtuigende manier kan aangeven waarom u zich niet bij uw ooms zou kunnen vestigen die in Qatabiya woonachtig zijn. U repliceert enkel dat u de Westelijke Jordaanover niet kan betreden omwille van de problemen met de Israëlische autoriteiten (CGVS II, p. 6). Uw verklaringen in dit verband werden evenwel om redenen bovenstaand uiteengezet niet geloofwaardig geacht, een appreciatie die overigens reeds werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen. U meermaals gewezen op het feit dat behalve de ingeroepen problemen het van belang is aan te geven waarom u zich niet bij uw ooms zou kunnen vestigen, blijft u herhalen dat u zich omwille van problemen met de Israëlische autoriteiten, geen toegang kan verschaffen tot de Westelijke Jordaanover (CGVS II, p. 7). Om diezelfde reden zou u zich evenmin bij uw zus kunnen vestigen die woonachtig is in een vluchtelingenkamp te Jenin (CGVS II, p. 7). Gepeild naar de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp te Jenin alwaar uw zus verblijft, stelt u weinig contacten te hebben met haar en hieromtrent niet geïnformeerd te zijn (CGVS II, p. 7). Uit voorafgaande verklaringen kan dan ook bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanover, behalve bij uw directe familieleden van wie u het nalaat duidelijkheid te schetsen aangaande hun actuele verblijfplaats, geen beroep zou kunnen doen om overige familieleden zoals uw ooms en zus.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u de Westelijke Jordaanover diende te verlaten. U bracht immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Westelijke Jordaanover, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijk en vernederende behandeling'. U specifiek gevraagd naar de situatie van de vrouwen op de Westelijke Jordaanover, komt u niet verder dan te stellen dat de situatie niet zo goed is en dat het Israëlische leger zich neerbuigend gedraagt (CGVS II, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Westelijke Jordaanover, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U heeft met andere woorden niet aannemelijk gemaakt dat u enig risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48 §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever werd in juli 2014 grotendeels beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen. Hierbij vielen burgerslachtoffers te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde documenten is niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel uw herkomst en identiteit bevestigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, wijst verzoekster erop dat het Commissariaat-generaal de afwijzing van haar asielaanvraag motiveert aan de hand van haar zozegde weigering tot medewerking aan het onderzoek omdat zij er niet in geslaagd is de paspoorten van haar ouders en broers tijdig af te leveren. Zij voert aan dat de vraag tot afleveren van deze paspoorten haar gesteld werd tijdens haar tweede interview op het Commissariaat-generaal op datum van 28 november 2014 en dat zij hiervoor de tijd kreeg tot 5 december 2014. Dit betreft een tijdsspanne van slechts één week. Verzoekster meent dat hier sprake is van een onredelijk korte tijdsspanne om dergelijke documenten aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Zij wijst erop dat zij bovendien duidelijk aangaf dat haar ouders momenteel illegaal in het buitenland verblijven en niet over paspoorten beschikken en stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij als alleenstaande vrouw zal moeten terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever, waar haar ouderlijk huis onbewoonbaar is geworden, terwijl de rest van haar familie in Turkije en Jordanië verblijft. De bestreden beslissing heeft voor haar dan ook disproportioneel grote gevolgen in vergelijking met de motieven die het Commissariaat-generaal voor deze beslissing aanhaalt, aldus nog verzoekster.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat de motivering in de bestreden beslissing onmogelijk beschouwd kan worden als een afdoende motivering. Immers, zij kreeg slechts een week de tijd om fotokopieën van de paspoorten van haar familieleden aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Toen zij hier niet in slaagde werd zij ervan beschuldigd dat zij

bewust informatie achterhield en loog over de locatie van haar familie. Verzoekster stelt dat zij zeer recent een kopie van het paspoort van haar broer O.M.S.K. (stuk 3 in bijlage) kreeg toegestuurd. Hierin is een stempel aangebracht door de Israëlische autoriteiten die bewijst dat haar broer op 21 september 2014 de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft. Verzoekster meent dat dit stuk minstens een begin van bewijs levert van haar geloofwaardigheid. Verzoekster vervolgt dat de motivering voor het afwijzen van haar asielaanvraag weliswaar uitdrukkelijk werd geformuleerd in de bestreden beslissing, doch dat deze motivering onmogelijk als afdoende beschouwd kan worden. Zij herhaalt dat zij slechts één week de tijd kreeg om bewijzen van de locatie van haar familie over te laten brengen uit het buitenland. Wanneer zij hier niet in slaagde, werd dit in de bestreden beslissing gemotiveerd als zijnde een duidelijk bewijs dat zij weigert mee te werken met de Belgische asielinstanties. Niets is echter minder waar, aldus verzoekster, die benadrukt dat zij tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal haar volledige medewerking heeft verleend door alle gegevens betreffende haar asielrelaas en de locatie van haar familieleden (wanneer zij hier weet van had) mee te delen. Het gegeven dat zij er niet in slaagde om op één week tijd bewijs te leveren van de locatie van haar familieleden buiten de Westelijke Jordaanoever, is naar het oordeel van verzoekster absoluut geen afdoende motivering om de hele asielaanvraag af te wijzen, temeer zij er thans wel in geslaagd is een begin van bewijs te leveren van de locatie van haar familie buiten de Westelijke Jordaanoever door het neerleggen van het paspoort van haar broer O..

Verzoekster vervolgt dat het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden werd door de veel te eenvoudige veronderstelling van het Commissariaat-generaal dat zij, in het geval dat haar directe familie inderdaad niet op de Westelijke Jordaanoever zou verblijven, steeds terecht zou kunnen bij haar ooms langs vaderszijde die in Jenin wonen op de Westelijke Jordaanoever. Verzoekster betoogt dat het loutere feit dat zij ooms heeft wonen op de Westelijke Jordaanoever hoegenaamd geen garanties geeft op een veilige thuishaven voor haar aldaar. Zij laat in dit verband gelden dat haar op geen enkel moment werd gevraagd welke band zij heeft met deze ooms en of deze ooms de middelen hebben om haar op te vangen. Zij wijst er voorts op dat zij op pagina 7 van het gehoorverslag (stuk 4 in bijlage) aangeeft dat zij wel ooms heeft, maar dat deze *“niet zo goed zijn”*. Hier werd echter door het Commissariaat-generaal niet op ingegaan.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat er naar aanleiding van de oorlog die de Israëli's in Gaza uitvochten met Hamas in de zomer van 2014, massademonstraties plaatsvinden op de Westelijke Jordaanoever waarbij burgerdoden vallen. De Palestijnse gebieden zijn volgens verzoekster zodanig instabiel dat er geen enkele garantie kan gegeven worden op een veilige terugkeer van Palestijnse asielzoekers. Verzoekster meent dan ook dat zij bij een eventuele terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet en dat zowel punt b) als punt c) van deze paragraaf op haar geval van toepassing zijn.

Zij verduidelijkt dat zij het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar haar land van herkomst. Immers, wanneer zij terugkeert naar de Westelijke Jordaanoever zal zij via Jordanië en de King Hussein/Allenby-brug haar land moeten binnengaan vermits er in de Palestijnse gebieden geen luchthaven is en er via de luchthaven Ben Gurion in Tel Aviv geen Palestijnse burgers hun eigen land in mogen. Zij zal op de King Husseinbrug aan een scherpe controle onderworpen worden door de Israëlische grenspolitie. Wanneer de Israëli's haar identiteit controleren gaan zij, of er nu sprake is van een voorgaand conflict of niet, zien dat zij een uit België terugkerende Palestijnse asielzoekster is die de Israëlische autoriteiten ervan beschuldigt haar mishandeld te hebben omwille van haar broer die zich bij de Islamitische Jihad zou hebben aangesloten, aldus verzoekster, die stelt dat een makkelijke doorgang voor haar bij deze dan ook is uitgesloten. Zij zal immers naar eigen zeggen door de grenspolitie als een verdacht persoon worden beschouwd en hardhandig worden aangepakt. Verzoekster verwijst te dezen naar informatie in de media die de agressieve houding beschrijft van de Israëlische grenspolitie ten opzichte van Palestijnen met een verdacht profiel. Zo werd de 15-jarige Tariq Khdeir, een Amerikaans-Palestijnse neef van de vermoorde jongen Mohammed Abu Khdeir, op 5 juli 2014 door de Israëlische grenspolitie hard geslagen en zwaar mishandeld. In 2009 werden vier agenten zelfs door een Israëlische rechtbank veroordeeld voor het psychologisch mishandelen van een weerloze Palestijnse geesteszieke. Andere voorbeelden van de agressie van de Israëlische grenspolitie zijn onder andere een 14-jarig Palestijns meisje dat met pepperspray werd bewerkt, de moord op Abu Ein, een Palestijnse minister die in een vreedzaam protest olijfbomen ging planten op illegale Israëlische nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever, het

beschietsen van een Palestijnse cameraman die beelden draaide voor de nationale televisie, en de vele arrestaties van minderjarige kinderen (stuk 5 in bijlage).

Verzoekster vervolgt dat ook artikel 48/4, §2, c) geschonden wordt door de bestreden beslissing. Er is naar mening van verzoekster immers duidelijk sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zo worden Palestijnse eigendommen op de Westelijke Jordaanoever te pas en te onpas bedreigd door gewelddadige Israëlische kolonisten en worden deze eigendommen onvoldoende beschermd door de Israëlische veiligheidsdiensten (stuk 6 in bijlage). Uiteraard komen de Palestijnen hier tegen in opstand, wat dan weer repressie uitlokt bij de Israëlische veiligheidsdiensten waardoor er tot vandaag de dag een constante dreiging van geweld aanwezig is op de Westelijke Jordaanoever. De oorlog met Gaza in de zomer van 2014 heeft de situatie uiteraard niet in positieve zin doen veranderen. De kans dat burgers omkomen bij dergelijke conflicten is volgens verzoekster groot genoeg om aan te nemen dat haar terugsturen naar de Westelijke Jordaanoever een schending uitmaakt van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), benadrukt verzoekster andermaal dat zij bij een terugkeer naar Palestina niet op haar familiebanden kan rekenen vermits haar vader in Turkije woont, haar moeder en broers in Jordanië wonen en haar zus R. in het vluchtelingenkamp van Jenin verblijft. De inboedel van haar ouderlijk huis in Qabatiya is vernield en het huis is onbewoonbaar geworden, aldus nog verzoekster, die hieruit besluit dat zij geen enkele mogelijkheid heeft om in menswaardige omstandigheden te leven wanneer zij zou worden teruggestuurd naar Palestina vermits zij op de Westelijke Jordaanoever geen huis meer heeft en de enige familie die ze daar nog heeft moet leven in het vluchtelingenkamp van Jenin. Bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever zal zij hoogstwaarschijnlijk ook in een vluchtelingenkamp terecht komen, alwaar zij zal worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van artikel 13 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, voert verzoekster aan dat inwoners van de Westelijke Jordaanoever hoegenaamd niet het recht hebben om zich vrijelijk te verplaatsen binnen de grenzen van de staat Israël of zelfs niet binnen de eigen Palestijnse gebieden. Zij kunnen hun land niet eens verlaten langs de weg die zij verkiezen en moeten zij via de Allenby-brug en Jordanië naar het buitenland reizen. Binnen de grenzen van de Palestijnse staat worden zijn voortdurend onderworpen aan controles door de Israëli's waardoor normale verplaatsingen onmogelijk zijn. Zo kunnen inwoners van de Westelijke Jordaanoever niet vrijelijk reizen naar de andere Palestijnse gebieden, zijnde Oost-Jeruzalem en de Gaza-strook. Verzoekster meent dan ook dat haar terugsturen naar de Westelijke Jordaanoever een schending inhoudt van artikel 13 UVRM aangezien zij zich binnen de grenzen van haar eigen staat niet vrijelijk kan verplaatsen. Zij wijst er in dit verband nog op dat er volgens OCHA (United Nations Office for the Coordination of Human Affairs) binnen de Westelijke Jordaanoever maar liefst 542 blokkades zijn die de bewegingsvrijheid van de Palestijnen beperken (stuk 8 in bijlage).

2.6. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het gehoorverslag van 28 november 2014, een fotokopie van twee pagina's uit het paspoort van verzoeksters broer O.M.S.K., een uittreksel uit het gehoorverslag van 28 november 2014, persberichten in verband met geweldplegingen door de Israëlische grenspolitie, persberichten in verband met de agressieve houding van Israëlische kolonisten op de Westelijke Jordaanoever en het artikel "*Restricted movement in the occupied Palestinian territory*".

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij weinig overtuigende verklaringen aflegt over het politieke profiel van haar broer M. en haar opeenvolgende verklaringen hieromtrent bovendien weinig consistent zijn, (ii) zij geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om zich op enige manier te verdiepen in de organisatie waarbij haar broer zich zou hebben aangesloten en die maakte dat zij en haar hele familie de Westelijke Jordaanoever heeft moeten verlaten, (iii) zij evenmin aannemelijk maakt dat haar broer effectief door het Israëlische leger zou worden gezocht daar zij ook hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt en zij bovendien geen concreet begin van bewijs voorlegt van de door haar beweerde invallen in de ouderlijke woonst, dreigbrieven en dreigementen door het Israëlische leger, (iv) ook haar verklaringen aangaande de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen haar familie en het Israëlische leger eerder vaag en weinig consistent te noemen zijn, (v) het gegeven dat zij met haar eigen

Palestijnse paspoort de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen verlaten bevestigt dat er bezwaarlijk kan besloten worden dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Israëliëse leger omwille van haar broer, (vi) zij na haar vertrek heeft nagelaten een inspanning te leveren om te achterhalen wat er met haar broer gebeurd zou kunnen zijn, hetgeen eveneens de door haar vooropgestelde vrees voor vervolging ondermijnt, (vii) zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever niet zou kunnen terugvallen op een familiaal netwerk en nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Westelijke Jordaanoever diende te verlaten zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) de door haar neergelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel haar herkomst en identiteit bevestigen.

2.7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014 (CG nr. 1124974), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster een originele identiteitskaart heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (“**Uw moeder is dan UNRWA geregistreerd? Ja En jullie? Niet. Want jullie vader is geen UNRWA Palestijn? Idd.**” (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6)). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoekster heeft onderzocht op

grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.9. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.10. Er dient vooreerst te worden benadrukt dat de door verzoekster uiteengezette vluchtredenen reeds door de Raad werden beoordeeld en ongeloofwaardig werden geacht. In 's Raads arrest nr. 118 522 van 6 februari 2014 werd dienaangaande geoordeeld als volgt:

"(...) 2.10. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Israëlische leger. Daargelaten het feit dat verzoekster geen toelichting kan geven bij de politieke activiteiten van haar broer M. en zij evenmin enige kennis blijkt te hebben van de Islamitische jihad-beweging, de organisatie waarbij haar broer zich zou hebben aangesloten, acht de Raad het vooreerst onaanvaardbaar dat verzoekster er niet in slaagt duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen haar familie en het Israëlische leger en waar zij zelf getuige van is geweest. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent correct opgemerkt als volgt: "(...) U gevraagd wanneer uw ouderlijke woonst voor het eerst werd binnengevallen door het Israëlische leger, stelt u dit niet te weten noch kan u aangeven wanneer u voor het eerst van het Israëlische leger zou hebben vernomen dat men op zoek was naar uw broer omwille van zijn betrokkenheid bij de Islamitische Jihad (CGVS, p. 11, 13). Evenmin kan u aangeven hoe vaak het Israëlische leger uw ouderlijke woonst zou zijn binnengevallen (CGVS, p. 11). Verder kan u geen concrete datum geven van de dag dat de inval plaatsvond waarbij u bedreigd werd om als pasmunt te dienen voor uw broer (CGVS, p. 12). U komt niet verder dan te stellen dat dit ergens drie maanden voor uw vertrek moet zijn geweest. Gezien u besloot om naar aanleiding van deze inval het ouderlijke huis te verlaten, mag uw onwetendheid in dit verband eveneens opmerkelijk worden genoemd. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat in verband met de dreigbrieven die door het Israëlische leger aan uw familie zouden zijn overgemaakt, u evenmin enig begin van bewijs kan voorleggen (CGVS, p. 12)." De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift deze motieven ongemoeid laat zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoekster manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of haar broer al dan niet door het Israëlische leger werd gearresteerd (administratief dossier stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, p. 15). De uitleg in het verzoekschrift dat er een periode van bijna twee jaar is verlopen tussen de beiden gehoren zodat het allerm minst verwonderlijk is dat er verschillen tussen haar verklaringen opduiken, is niet ernstig en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Dat de herinneringen aan de feiten die haar haar land van herkomst deden verlaten veel verser waren tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 november 2011 dat tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 juli 2013, neemt immers niet weg dat van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij kan toelichten of haar broer al dan niet werd gearresteerd en dit ongeacht het tijdsverloop tussen deze feiten en het ogenblik dat zij werd gehoord omtrent haar asielmotieven. Een dergelijke arrestatie betreft immers geen detail doch raakt aan de kern van haar relaas en er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster zich deze arrestatie

ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal niet meer kon herinneren omdat er al enige tijd was verlopen sinds haar aankomst in België.

Dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging vanwege de Israëliëse autoriteiten kan worden aangenomen blijkt andermaal uit het gegeven dat zij blijkens haar verklaringen met haar eigen Palestijnse paspoort de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen verlaten. Ook de vaststelling dat zij na haar vertrek heeft nagelaten een inspanning te leveren om te achterhalen wat er met haar broer gebeurd zou kunnen zijn omdat deze informatie van geen belang is daar zij thans veilig is (administratief dossier, stuk 5, p. 15) ondermijnt door haar vooropgestelde vrees voor vervolging door het Israëliëse leger. Opnieuw voert verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing. De motivering in dit verband, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt dan ook door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. (...)

Verzoekster volhardt in haar vluchtmotieven doch zij brengt in voorliggend verzoekschrift geen elementen of argumenten bij die voorgaande appreciatie alsnog kunnen ombuigen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of gevisieerd door de Israëliëse autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Zo maakt verzoekster allerminst aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever niet zou kunnen terugvallen op een familiaal netwerk. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband op goede gronden als volgt: “(...) U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat enkel uw zus nog in de Westelijke Jordaanoever woonachtig zou zijn, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Jenin. Uw ouders en uw broers zouden naar Turkije zijn gereisd enkele dagen na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever. Nadat u Turkije had verlaten zou uw familie eveneens de beslissing hebben genomen om door te reizen naar Europa, meer bepaald naar Noorwegen (CGVS I, P. 3- 4). Teneinde zicht te kunnen krijgen op uw familiale situatie in de Westelijke Jordaanoever, werd u voorafgaandelijk aan uw gehoor meer bepaald op 22 september 2014 gevraagd, alle mogelijke informatie mee te nemen aangaande de asielprocedure van uw familie in Noorwegen. Tijdens het gehoor op 28 november 2014 werd u gevraagd deze documenten voor te leggen. U stelde evenwel voorop dat de asielaanvraag van uw familie in Noorwegen zou zijn geweigerd, dat ze uit Noorwegen zouden zijn gerepatriëerd naar Jordanië en dientengevolge geen documenten hebben meegenomen (CGVS II, p. 2). Dat uw familie over geen enkel document aangaande hun verblijf in Noorwegen zou beschikken is echter weinig geloofwaardig te noemen. Bovendien stelt u tijdens het tweede gehoor plotseling dat uw vader niet naar Noorwegen zou zijn gereisd, doch al die tijd in Turkije zou hebben verbleven. Deze aanpassing in uw verklaringen is opmerkelijk te noemen (CGVS II, p. 3). Daar u heeft nagelaten enig document voor te leggen aangaande het verblijf van uw moeder en twee broers in Noorwegen, werd u gevraagd om aan uw moeder als ook aan uw meerderjarige broer O.(...), toestemming te vragen opdat het CGVS navraag zou kunnen doen bij de Noorse asielinstanties naar de asielaanvragen die aldaar zouden zijn ingediend. U werd gevraagd om tegen 5 december 2014, deze toestemming aan het CGVS te bezorgen. Thans is het CGVS evenwel nog steeds niet in het bezit van

deze toestemming, waardoor u het voor het CGVS onmogelijk maakt om onderzoek te doen naar het verblijf van uw familie in Noorwegen alsook naar hun asielprocedures.

Daar u vooropstelt dat uw vader momenteel nog in Turkije en uw moeder en broers in Jordanië zouden verblijven, werd u gevraagd om een integrale kopie over te maken van hun paspoorten, teneinde zicht te krijgen op hun actuele verblijfsplaats. U werd gevraagd ook deze documenten tegen 5 december 2014 te bezorgen aan het CGVS, maar bleef ook wat betreft dit verzoek, ondanks uw engagement en zonder enige uitleg, in gebreke. U werd tijdens het gehoor meermaals gewezen op uw medewerkingsplicht. Door het CGVS geen enkel van de gevraagde documenten over te maken, verzaakt u manifest aan deze verplichting. Middels uw houding maakt u duidelijk bewust geen zicht te willen bieden op de actuele verblijfplaatsen van uw familie en maakt u het daarenboven voor het CGVS onmogelijk hier onderzoek naar te voeren. Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw familie thans niet meer op de Westelijke Jordaanoever wonen. (...)"

Waar verzoekster aanvoert dat zij tijdens haar tweede gehoor heeft aangegeven dat haar ouders momenteel illegaal in het buitenland verblijven en niet over paspoorten beschikken, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering geen steun vindt in haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Verzoekster verklaarde tijdens haar tweede gehoor weliswaar dat haar familie illegaal in Turkije/Jordanië verblijft en dat zij er aldus geen verblijfsdocumenten hebben. Het feit dat verzoeksters familie geen legaal verblijf zou hebben betekent evenwel niet dat zij niet langer over (geldige) paspoorten/identiteitskaarten of rijbewijs zouden beschikken. Verzoekster bevestigde overigens uitdrukkelijk dat zowel haar vader als haar moeder over een paspoort beschikken. Zij stelde dat zij een kopie van het haar moeders paspoort kon bezorgen en dat zij zou proberen om tevens een kopie van haar vaders paspoort over te maken. Gevraagd of zij ook het paspoort van haar broers O. en F. kon overmaken, antwoordde verzoekster "ok" (administratief dossier, gehoor 28/11/2014, p. 3-5). Aan het einde van het gehoor werd aan verzoekster gevraagd om al deze stukken aan het Commissariaat-generaal te bezorgen tegen 5 december 2014. Verzoekster heeft op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat een tijdsspanne van één week te kort zou zijn om de gevraagde documenten in haar bezit te krijgen en over te maken (administratief dossier, gehoor 28/11/2014, p. 8). Bovendien weerhield niets verzoekster ervan om de gevraagde documenten ook na 5 december 2014 nog over te maken zo zij deze later in haar bezit zou hebben gekregen. De bestreden beslissing werd immers pas genomen op 19 december 2014. Zij heeft dit evenwel nagelaten te doen, hetgeen een manifest gebrek aan medewerking uitmaakt. Verzoekster laat overigens tot op heden na de paspoorten van haar familieleden voor te leggen. Zij voegt als bijlage aan het verzoekschrift weliswaar twee pagina's van het paspoort van haar broer O. doch er kan niet worden ingezien op welke wijze dit paspoort als begin van bewijs van verzoeksters verklaringen kan gelden. Dit paspoort, afgeleverd in Nablus op 11 september 2014 en bevattende een uitreisstempel van Allenby Border Control van 21 september 2014, haalt immers verzoeksters beweringen onderuit als zou haar broer O. samen met de rest van haar familie een paar dagen na haar eigen vertrek eind september 2011 de Westelijke Jordaanoever verlaten hebben, na een verblijf in Turkije naar Noorwegen zijn doorgereisd alwaar hun asielaanvraag werd afgewezen, waarna zij naar Jordanië zijn vertrokken (administratief dossier, gehoor 19/08/2013, p. 3-4 p. 10 en p. 16 en gehoor 28/11/2014, p. 2-3). Daar geen integrale kopie van het paspoort wordt voorgelegd, kan hieruit evenmin worden vastgesteld waar verzoeksters broer O. thans verblijft, noch of dit verblijf al dan niet legaal is.

Aangezien verzoekster geen integrale fotokopieën van de paspoorten van haar familieleden bijbrengt, zij tevens heeft nagelaten enig document voor te leggen aangaande het beweerde verblijf van haar moeder en twee broers in Noorwegen en zij evenmin aan het Commissariaat-generaal een toestemming heeft overgemaakt van haar moeder en haar broer O. om navraag te doen bij de Noorse asielinstanties naar de asielaanvragen die zij aldaar zouden hebben ingediend, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster manifest verzaakt aan de plicht tot medewerking die op haar rust en dat zij bewust geen zicht wil bieden op de actuele verblijfplaatsen van haar familie. Verzoeksters houding laat dan ook niet toe verder nog enig geloof te hechten aan haar beweringen als zou haar directe familie thans niet meer op de Westelijke Jordaanoever wonen. Verzoekster maakt dan ook allerminst aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever niet zou kunnen terugvallen op een familiaal netwerk.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *"Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat uw ouders en broers niet meer op de Westelijk Jordaanoever woonachtig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele overtuigende manier kan aangeven waarom u zich niet bij uw ooms zou kunnen*

vestigen die in Qatabiya woonachtig zijn. U repliceert enkel dat u de Westelijke Jordanoever niet kan betreden omwille van de problemen met de Israëlische autoriteiten (CGVS II, p. 6). Uw verklaringen in dit verband werden evenwel om redenen bovenstaand uiteengezet niet geloofwaardig geacht, een appreciatie die overigens reeds werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen. U meermaals gewezen op het feit dat behalve de ingeroepen problemen het van belang is aan te geven waarom u zich niet bij uw ooms zou kunnen vestigen, blijft u herhalen dat u zich omwille van problemen met de Israëlische autoriteiten, geen toegang kan verschaffen tot de Westelijke Jordanoever (CGVS II, p. 7). Om diezelfde reden zou u zich evenmin bij uw zus kunnen vestigen die woonachtig is in een vluchtelingenkamp te Jenin (CGVS II, p. 7). Gepeild naar de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp te Jenin alwaar uw zus verblijft, stelt u weinig contacten te hebben met haar en hieromtrent niet geïnformeerd te zijn (CGVS II, p. 7). Uit voorafgaande verklaringen kan dan ook bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u bij terugkeer naar de Westelijke Jordanoever, behalve bij uw directe familieleden van wie u het nalaat duidelijkheid te schetsen aangaande hun actuele verblijfplaats, geen beroep zou kunnen doen om overige familieleden zoals uw ooms en zus.”

Het geheel van deze overwegingen wordt allerm minst ontkracht door het betoog in het verzoekschrift dat het loutere feit dat zij ooms heeft wonen op de Westelijke Jordanoever hoegenaamd geen garanties geeft op een veilige thuishaven voor haar aldaar, dat haar op geen enkel moment werd gevraagd welke band zij heeft met deze ooms en of deze ooms de middelen hebben om haar op te vangen, en dat zij op pagina 7 van het gehoorverslag aangeeft dat zij wel ooms heeft, maar dat deze “niet zo goed zijn” doch hierop door het Commissariaat-generaal niet werd ingegaan. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar vader acht broers en twee zussen heeft die allen in Jenin, Qabatiya wonen. Ook haar zus woont op de Westelijke Jordanoever, namelijk in het vluchtelingenkamp van Jenin. Aan verzoekster werd tijdens het tweede gehoor herhaaldelijk gevraagd waarom zij zich desgevallend niet bij haar familieleden op de Westelijke Jordanoever zou kunnen vestigen. Zij gaf enkel als reden op dat zij de Westelijke Jordanoever niet kan betreden omwille van problemen met de Israëlische autoriteiten en maakte hierbij op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat de verstandhouding met haar ooms niet goed zou zijn of dat zij de middelen niet zouden hebben om haar op te vangen (administratief dossier, gehoor 28/11/2014, p. 5-7).

2.11.2. Voorts besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Westelijke Jordanoever diende te verlaten zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar de Westelijke Jordanoever: “(...) U bracht immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Westelijke Jordanoever, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’. U specifiek gevraagd naar de situatie van de vrouwen op de Westelijke Jordanoever, komt u niet verder dan te stellen dat de situatie niet zo goed is en dat het Israëlisch leger zich neerbuigend gedraagt (CGVS II, p. 7). (...)”

2.11.3. Waar verzoekster nog opwerpt dat zij het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar haar land van herkomst, dat zij immers via Jordanië en de King Hussein/Allenby-brug haar land zal moeten binnengaan vermits er in de Palestijnse gebieden geen luchthaven is en er via de luchthaven Ben Gurion in Tel Aviv geen Palestijnse burgers hun eigen land in mogen, dat zij op de King Husseinbrug aan een scherpe controle zal onderworpen worden door de Israëlische grenspolitie, dat wanneer de Israëli's haar identiteit controleren, zij zien dat zij een uit België terugkerende Palestijnse asielzoekster is die de Israëlische autoriteiten ervan beschuldigt haar mishandeld te hebben omwille van haar broer die zich bij de Islamitische Jihad zou hebben aangesloten, dat een makkelijke doorgang voor haar bij deze dan ook is uitgesloten en dat zij door de grenspolitie als een verdacht persoon zal worden beschouwd en hardhandig zal worden aangepakt, en zij in dit verband verwijst naar persberichten onder stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, slaagt zij er allerm minst in te overtuigen. De Raad herhaalt te dezen dat de door verzoekster voorgehouden problemen met de Israëlische autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden zodat niet kan worden ingezien waarom zij bij een controle door de grenspolitie specifiek zou worden gevisieerd of als een verdacht persoon zou worden beschouwd. Dit klemt des te meer daar zij blijkens haar verklaringen zonder problemen met haar eigen Palestijnse paspoort langs dezelfde weg de Westelijke Jordanoever heeft kunnen verlaten. Het is de Raad evenmin duidelijk op welke wijze de Israëlische grenspolitie op basis van een loutere controle van verzoeksters identiteitsdocumenten zou kunnen weten dat zij in België heeft verbleven, laat staan dat zij hier een asielaanvraag heeft ingediend met het motief dat zij

door de Israëli's werd mishandeld. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt immers in alle vertrouwelijkheid.

2.11.4. Zo verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, benadrukt de Raad dat de UVRM slechts de waarde heeft van een beginselverklaring en geen juridisch bindende kracht heeft (RvS 4 juli 2007, nr. 173 179).

2.11.5. Tot slot wijst de Raad erop dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Het komt aldus aan verzoekster toe om *in concreto*, aan de hand van op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te tonen op welke manier zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, alwaar zij in gebreke blijft. De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, toont verzoekster niet aan dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.12. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 9 mei 2014 en COI Focus: Cisjordanie – Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire van 7 augustus 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld

tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat er naar aanleiding van de oorlog die de Israëli's in Gaza uitvochten met Hamas in de zomer van 2014, massademonstraties plaatsvonden op de Westelijke Jordaanoever waarbij burgerdoden vallen, dat de Palestijnse gebieden zodanig instabiel zijn dat er geen enkele garantie kan gegeven worden op een veilige terugkeer van Palestijnse asielzoekers, dat Palestijnse eigendommen op de Westelijke Jordaanoever te pas en te onpas worden bedreigd door gewelddadige Israëlische kolonisten en deze eigendommen onvoldoende worden beschermd door de Israëlische veiligheidsdiensten, dat de Palestijnen hier uiteraard tegen in opstand komen, wat dan weer repressie uitlokt bij de Israëlische veiligheidsdiensten waardoor er tot vandaag de dag een constante dreiging van geweld aanwezig is op de Westelijke Jordaanoever, dat de oorlog met Gaza in de zomer van 2014 de situatie uiteraard niet in positieve zin heeft doen veranderen en dat de kans dat burgers omkomen bij dergelijke conflicten groot genoeg is om aan te nemen dat haar terugsturen naar de Westelijke Jordaanoever een schending uitmaakt van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en de verwijzing in dit verband naar de persberichten onder stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoekster geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee maal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking

komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS